

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719204779
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6719204779.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného JUDr. Oskarom Chnápkom, advokátom, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným 1/ H. W., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX E., 2/ H. W., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX E., právne zastúpenej JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 5.413,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 8Csp/85/2019-243 z 10. marca 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen v časti výroku, ktorým uložil žalovanej 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 25,12% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do 10. 12. 2020, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do zaplatenia (časť prvého výroku) a v časti závislého výroku o trovách konania týkajúceho sa povinnosti žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania (časť tretieho výroku) **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 10. 03. 2021 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 25,12% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do 10. 12. 2020, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a žalobu v časti zmluvných úrokov vo výške 25,12% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 11. 12. 2020 do zaplatenia zamietol (druhý výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, žalovaní 1/, 2/ sú povinní nahradiť žalobcovi trovy konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (tretí výrok). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal proti žalovaným 1/, 2/ zaplatenia sumy 5.413,68 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 25,12% ročne zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do zaplatenia, spolu so zákonným úrokom z omeškania ročne vo výške 5% zo sumy 3.022,07 Eur od 20. 12. 2018 do zaplatenia, a to spoločne a nerozdielne, vrátane náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zistil, že dňa 20. 12. 2018 uzatvoril postupca Poštová banka, a.s. s postupníkom - žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej boli podľa článku 1. a 2. pohľadávky špecifikované v Prílohe č. 1 a 2 predmetnej zmluvy.

Na základe Oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 02. 01. 2019 adresovaného žalovaným 1/, 2/ Poštovou bankou, a. s. súd prvej inštancie zistil, že žalovaní 1/, 2/ boli oboznámení o tom, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20. 12. 2018 postúpili aj pohľadávku voči nim zo Zmluvy o úvere č. 7330379985 zo dňa 04. 12. 2015, predmetom ktorej bolo poskytnutie schváleného úveru vo

výške 3.400,- Eur, výška mesačnej úhrady 93,- Eur, RPMN 28,22%, výška úrokovej sadzby 25,12%, dátum konečnej splatnosti 10. 12. 2020, počet mesačných splátok 72 (ďalej aj „Zmluva o úvere“).

Z Upozornenia - Výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zasielanej Poštovou bankou a. s. adresovanej žalovaným 1/, 2/ zo dňa 06. 09. 2016 vyplynulo, že žalovaní 1/, 2/ podstatným spôsobom porušili ustanovenia Zmluvy o úvere a ani napriek predchádzajúcej upomienke neuhradili svoje záväzky, pričom ku dňu 05. 09. 2016 bola pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 408,15 Eur a v prípade, ak nedôjde k úhrade tejto sumy, banka bola oprávnená využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a vyhlásiť úver predčasne splatným. Poštová banka a. s. listom zo dňa 03. 10. 2016 oznámila žalovaným 1/, 2/, že svojím konaním podstatne porušili ustanovenia Zmluvy o úvere zo dňa 04. 12. 2014 a Obchodných podmienok, preto sa stáva sa ich pohľadávka splatná ku dňu 03. 10. 2016 a zároveň ich vyzvala na úhradu dlžnej sumy.

Súd prvej inštancie z aktuálneho stavu úveru ku dňu 18. 12. 2020 zistil, že nezaplatená istina úveru je vo výške 3.022,07 Eur, na poplatkoch sú žalovaní 1/, 2/ dlžní sumu 9,65 EUR a na dlžných zmluvných úrokoch a zákonných úrokoch z omeškania do dňa predchádzajúceho dňu 20. 12. 2018 sumu 2.381,96 EUR.

Žalovaný 1/ Uznáním dlhu adresovaným Poštovej banke, a.s., zo dňa 24. 10. 2016 uznal dlh voči Poštovej banke, a.s., vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. 7330379985 vo výške 3.448,55 EUR, ktorý sa stal splatným dňa 03. 10. 2016. Dlžník v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka uznal dlh v plnom rozsahu čo do dôvodu a výšky, a to s prihliadnutím na stav pohľadávky v zmysle § 558 OZ, ktorému porozumel a zároveň sa zaviazal dlh v celom rozsahu splatiť. Dlžník bol si vedomý, že okrem uznaného dlhu vo výške 3.448,55 Eur je povinný uhradiť banke aj úroky z istiny vo výške 25,12 Eur odo dňa po uznaní dlhu do zaplatenia a úroky z omeškania z istiny vo výške 25,25 Eur.

Žalovaná 2/ Uznáním dlhu adresovaného Poštovej banke, a.s., urobeného žalovanou 2/ dňa 24. 10. 2016 a podpísaného žalovanou 2/ uznala dlh voči Poštovej banke, a.s., vyplývajúci zo Zmluvy č. 7330379985 vo výške 3.448,55 Eur, ktorý sa stal splatným dňa 03. 10. 2016. Dlžníčka v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka uznala dlh v plnom rozsahu čo do dôvodu a výšky, a to s prihliadnutím na stav pohľadávky v zmysle § 558 OZ, ktorému porozumela a zároveň sa zaviazala dlh v celom rozsahu splatiť. Dlžníčka si bola vedomá, že okrem uznaného dlhu vo výške 3.448,55 Eur je povinná uhradiť banke aj úroky z istiny vo výške 25,12 Eur odo dňa po uznaní dlhu do zaplatenia a úroky z omeškania z istiny vo výške 25,25 Eur.

Súd prvej inštancie uviedol: „Súd z písomných vyjadrení právneho zástupcu žalovanej v 2. rade zistil, že tento predovšetkým poukazuje na premlčanie nároku a to s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, k čomu sa bližšie súd už nebude vyjadrovať a to z toho dôvodu, že má za to, že uvedené uznanie dlhu je platným právnym úkonom a preto žalobca si uplatnil svoju pohľadávku na súde riadne a včas a zároveň poukazuje na to, aby súd posúdil postúpenie pohľadávky zo zmluvy a to s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom poukazuje na to, že banka môže postúpiť pohľadávku celú resp. jej časť len vtedy, ak je klient nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní s omeškaním čo i len časti svojho peňažného záväzku. Na základe uvedeného teda uvádza, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku. K tomuto súd zároveň poznamenáva, že žiadne konkrétne lehoty právny zástupca súdu neuviedol, prečo by nemala uplynúť predmetná 90 dňová lehota, pričom súd poukazuje, že k zospoplatneniu pohľadávky došlo 03. 10. 2016 a k postúpeniu došlo 20. 12. 2018 teda viac ako 790 dní od vyhlásenia predčasnej splatnosti, a je teda zrejmé, že táto pohľadávka, čo sa týka poukazovania na § 92 ods. 8 bola postúpená po dobe dlhšej ako 90 kalendárnych dní.“

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“ resp. „ZoSÚ“), § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 110 ods. 1, § 558, § 517 ods. 2 OZ, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol: „Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že návrh bol v celom rozsahu dôvodný okrem tej časti, kde súd žalobu zamietol t. j., ktorá sa týkala dohodnutého zmluvného úroku vo výške 25,12% dňom nasledujúcim po dni, kedy mal byť úver splatený t. j. od 11. 12. 2020.“

Súd mal predovšetkým preukázanú tú skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1. a 2. bola uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej sa žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalovaná v 2. rade ako spoludlžník zaviazali splatiť predmetný úver riadne a včas. Zo samotného stavu pohľadávok vyplynulo, že žalovaný svoje povinnosti nedodržovali, úver riadne a včas neplatili, na čo boli listom zo dňa 06. 09. 2016 upozornení a zároveň boli upozornení aj na tú skutočnosť, že v prípade, že uvedenú dlžnú sumu nezaplatia právny predchodca žalobcu pristúpi k možnosti vyhlásiť úver predčasne

v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Taktiež súd mal preukázať tú skutočnosť, že listom zo dňa 03. 10. 2016, keďže nezaplatili dlžnú sumu žalovaní 1. a 2. došlo k tomuto dňu aj k vyhláseniu predčasnej splatnosti. Na základe týchto skutočností súd má teda za to, že žalovaní žiadnym spôsobom nepopreli a ani nespochybnili výšku vymáhanej sumy s tým, že žiadnym spôsobom nepreukázali tú skutočnosť, že by boli zaplatili viac resp. celú sumu ku dňu vyhlásenia rozsudku. Na základe týchto skutočností súd teda má za to, že žalovaní ku dňu podania žaloby sú dlžní celkovú sumu vo výške 5.413,68 EUR, ktorá sa skladala z nezaplatennej istiny vo výške 3.022,07 EUR, ďalej z dlžných zmluvných úrokov a dlžných zákonných úrokov z omeškania odo dňa predchádzajúceho dňu 20. 12. 2018 v celkovej výške 2.381,96 EUR a z dlžných poplatkov vo výške 9,65 EUR. Na základe tohto súd ich teda zaviazal na zaplatenie celkovej sumy vo výške 5.413,68 EUR.

Čo sa týka premlčania dlhu, na ktoré poukázal právny zástupca žalovanej v 2. rade, tak ako súd vyššie poukázal aj v zmysle § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaní v 1. a 2. rade podpísali dňa 24. 10. 2016 predmetné uznanie dlhu uvedená lehota sa predlžuje automaticky do 24. 10. 2026 a keďže žaloba bola podaná dňa 03. 10. 2019 bola podaná v tejto lehote.

Čo sa týka poukázania na to, že uvedené uznanie nie je platným právnym úkonom, kde právny zástupca žalovanej v 2. rade poukazuje aj na rozhodovaciu právomoc krajských súdov, súd musí poukázať, že tieto rozhodnutia sa nemôžu vzťahovať na tie uznanie pohľadávky, ktoré boli uznané v rámci premlčacej lehoty, ktorá ešte na uplatnenie nároku neuplynula. K ozrejmeniu súd poukazuje na to, že tak Krajský súd v Trenčíne, ako aj Krajský súd v Prešove svoje rozsudky založili predovšetkým na tých skutočnostiach, že v týchto sporoch došlo k uznaniu pohľadávky zo strany spotrebiteľa v čase, keď už pohľadávka bola premlčaná. V našom prípade však, nakoľko k zospoplatneniu pohľadávky došlo ku dňu 03. 10. 2016 a k uznaniu pohľadávky 24. 10. 2016 v žiadnom prípade nemohla uplynúť trojročná premlčacia lehota a teda dochádza k odlišnej situácii ako popisuje právny zástupca žalovanej v 2. rade v rámci predmetných rozsudkov. Taktiež čo sa týka samotného popieranie, že nemá ísť o platný právny úkon súd poukazuje, že predmetné uznanie má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje Občiansky zákonník, dokonca samotní žalovaní 1. a 2. uvedené uznanie dlhu vykonali tým spôsobom, že listina o uznaní dlhu im bola zaslaná a títo ju zaslali následne vyplnenú späť s tým, že boli poučení o výške pohľadávky, o tom, že z tejto pohľadávky sa ešte musí zaplatiť zákonný úrok ako aj dohodnutý zmluvný úrok. Teda žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali, že by sa nemohli oboznámiť s touto listinou a automaticky súd poukazuje na to, že mali dostatok času uvedenú listinu si prečítať a tiež v prípade nesúhlasu vyjadriť svoje výhrady voči predmetnému uznaniu dlhu. Súdu nebolo žiadnym spôsobom preukázané a právny zástupca žalovanej žiadnym spôsobom nenavrhol vykonať dokazovanie, z ktorého by mohlo vyplývať, že žalovaná v 2. rade si neuvedomovala resp. nevedela čo podpisuje. Teda na základe tohto súd má za to, že uznanie pohľadávky je v celom rozsahu platným právnym úkonom a teda spôsobuje predĺženie premlčacej lehoty.

Čo sa týka námietky právneho zástupcu žalovanej 2., že súd má preskúmať či bola dodržaná 90-dňová lehota v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách súd má za to, že áno, keďže tak ako už vyššie poukázal k zospoplatneniu predmetnej pohľadávky došlo ku dňu 03. 10. 2016 a k samotnému uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky ku dňu 20. 12. 2018. Taktiež teda z tohto vyplýva, že bola dodržaná nie 90-dňová lehota, ale lehota vyše dvoch rokov. Čo sa týka postúpenia pohľadávky a písomnej výzvy, že žalovaní majú splatiť predmetný dlh súd mal toto preukázané, že títo boli vyššie uvedenými listinami na to vyzvaní a tento dlh ani sčasti nesplatili.

Vo veci, v ktorej súd zamietol žalobu, súd má za to, že žalovaní sú povinní zaplatiť dohodnuté zmluvné úroky vo výške 25,12% len do dňa kedy nastala konečná splatnosť predmetného úveru t. j. do 10. 12. 2020. Preto súd žalobu v časti týchto úrokov zamietol a to, že žalobca od 11. 12. 2020 nemá nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania. K tomuto súd poukazuje, že v súčasnosti je už dostatočne rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukázané na to, že úroky ktoré boli zmluvne dohodnuté sa majú platiť len dovtedy dokedy boli určené v zmluve t.j. dovtedy dokedy mali žalovaní riadne a včas splatiť úver. O týchto skutočnostiach teda Najvyšší súd SR už rozhodol vo svojom uznesení sp. zn. 5Cdo 46/2020 zo dňa 26. 10. 2020 alebo v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/125/2018 zo dňa 18. 06. 2020, z ktorých záverov vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí (t. j. do dňa riadneho zaplatenia úveru).

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže žalobca bol v konaní úspešný, preto má nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Žalovaná 2/ podala včas odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie do výroku, ktorým jej súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur s príslušenstvom spoločne a nerozdielne

(prvý výrok) a do závislého výroku trovách konania (tretí výrok). Navrhla, aby odvolací súd zmenil výrok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol a priznal jej voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%. Podľa jej názoru súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil premlčanie nároku, uznanie dlhu ako i postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovaného z dôvodu nedodržania podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Uviedla, že zákon nerozlišuje, či bolo uznanie záväzku urobené v rámci plynutia premlčania alebo po uplynutí tejto doby. Rozhodujúcou je len skutočnosť, že dokumenty označené ako „Návratka - uznanie dlhu zo dňa 24 .10. 2016“ a „Návratka - vyjadrenie dlžníka k dlhu zo dňa 22. 02. 2017“, ktoré boli žalobcom predložené na vopred pripravenom formulári a podpísané ňou, sú v rozpore s § 54 OZ, § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, a preto sú absolútne neplatné (resp. nulitné). Takéto neplatné (resp. nulitné) úkony potom nemôžu vyvolať ani účinky, ktoré súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení rozsudku.

V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co/296/2013 zo dňa 26. 03. 2014.

Zdôraznila, že podpisom uznání, ktoré boli žalobcom predložené na vopred pripravených formulároch, by si ona výrazne zhoršila svoje zmluvné postavenie, čo je zo zákona zakázané (§ 54 ods. 1 OZ). Právnym následkom je absolútna neplatnosť uznání. Ak teda uznanie záväzku nebolo platné je potrebné sa zaoberať vznesenou námietkou premlčania (čo súd prvej inštancie neurobil, pričom iba skonštatoval, že k tomu „sa bližšie súd už nebude vyjadrovať.“). Z uvedeného dôvodu trpí rozsudok vadou, pre ktorú je nepreskúmateľný.

V súvislosti s právnym posúdením premlčania podľa ust. § 103 OZ uviedla, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal priebeh splácania (vo forme výpisu z úverového účtu), na základe čoho by bolo možné identifikovať, koľko žalovaná na úver celkovo zaplatila, prípadne kedy sa dostala prvý krát do omeškania so splácaním úveru (čo má zásadný význam pre ustálenie začatia plynutia premlčacej doby). V prípade nepreukázania týchto skutočností žalobcom je potrebné považovať uplatnený nárok za neurčitý (viď rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 16Co/95/2018 zo dňa 13. 09. 2018).

Súd prvej inštancie sa absolútne nevysporiadal s konkrétnou námietkou, týkajúcou sa doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čím postupoval jednak v rozpore s ustálenou judikatúrou, jednak procesnými predpismi. Ako vyvodili viaceré krajské súdy SR, pre platné postúpenie bankovej pohľadávky (bez rozdielu od omeškania) je nevyhnutné, aby banka zaslala dlžníkovi (žalovanej) výzvu, ktorú predpokladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a aby aj túto výzvu žalovanému doručil.

Ona v tomto konaní namietala doručenie takejto výzvy. Súd prvej inštancie jej argumenty vôbec nebral do úvahy a s týmito námietkami sa žiadnym spôsobom nevysporiadal (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018, sp. zn. 7 Cdo/26/2017 zo dňa 28. 03. 2018)

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej 2/ nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanej 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur s príslušenstvom (časť prvého výroku) a v časti závislého výroku o trovách konania týkajúceho sa povinnosti žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania (časť tretieho výroku) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu v tomto rozsahu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu je zaplatenie istiny vo výške 5.413,68 Eur s príslušenstvom z titulu porušenia zmluvných záväzkov (riadne a včas splácať úver) žalovanými 1/, 2/ vyplývajúcimi zo Zmluvy o úvere lepšia splátka č. 7330379985 uzatvorenej dňa 04. 12. 2014 Poštovou bankou, a.s., so sídlom Bratislava, IČO: 31 340 890 v pozícii veriteľa (ďalej aj „Poštová banka, a.s.“) so žalovanými 1/, 2/ v pozícii spoludlžníkov, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru veriteľom (Poštovou bankou, a.s.) žalovaným 1/, 2/ vo výške 3.400,- Eur, s dobou splácania úveru 6 rokov, s výškou mesačnej úhrady 93,- Eur, výškou úrokovej sadzby 25,12% p.a., RPMN 28,22%, s počtom mesačných splátok 72, s termínom mesačnej splátky k 10. dňu v mesiaci, s dátumom konečnej splatnosti 10. 12. 2020 (č.l. 31-33 spisu).

6. Preskúmaním obsahu Zmluvy o úvere odvolací súd zistil, že Poštová banka, a.s. poskytla spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaní 1/, 2/ (fyzické osoby) nekonali v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

7. V posudzovanej veci sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa veriteľ (Poštová banka, a.s.) zaviazal poskytnúť spotrebiteľom (žalovaným 1/, 2/) spotrebiteľský úver a spotrebiteľia (žalovaní 1/, 2/) sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

8. Žalovaná 2/ dňa 24. 10. 2016 uznala dlh voči právnenému predchodcovi žalobcu vyplývajúci zo Zmluvy o úvere vo výške 3.448,55 Eur s príslušenstvom (č.l. 233 spisu).

9. V priebehu prvoinštančného konania (vo vyjadrení zo dňa 20. 10. 2020; č.l. 202 spisu) žalovaná 2/ vzniesla námietku premlčania podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OZ.

10. Súd prvej inštancie bez toho, aby náležitým spôsobom preskúmal obsah uznania dlhu, konštatoval, že uznanie dlhu je platným právnym úkonom, keďže má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje Občiansky zákonník.

11. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak: a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších právnych predpisov; ďalej aj „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).

13. Podľa ustanovenia § 7 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy.

14. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie nepreskúmal žalovanou 2/ podpísané uznanie dlhu, či sa (ne)jedná o formulárový vopred pripravený dokument, kto vyhotovil uznanie dlhu, či žalovaná 2/ mohla obsah tlačiva ovplyvniť, či uznanie dlhu nemal zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalovanej 2/ vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom bolo dosiahnutie uznania dlhu, a tým predĺženie premlčacej doby na uplatnenie žalobného nároku, za akým účelom žalovaná 2/ v pozícii spotrebiteľa podpísala uznanie dlhu, či primárnym dôvodom žalovanej 2/ bolo dosiahnutie splatenia dlhu formou splátok na základe eventuálnej mimosúdnej dohody (viď aj text pred samotným uznaním dlhu), či uznanie dlhu bol cieľom sledovaný právnym predchodcom žalobcu, resp. žalovanou 2/.

15. V posudzovanej veci bolo kardinálnym vykonať dôkaz výsluchom žalovanej 2/ za účelom zistenia relevantných okolností, ktoré predchádzali k podpísaniu uznania dlhu z jej strany. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 295 CSP „Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.“

16. Odvolací súd podotýka, že nekalé obchodné praktiky sú zakázané, pričom výkon práv po použití neprijateľnej zmluvnej podmienky a nekalej obchodnej praktiky je v rozpore s dobrými mravmi, preto nemôže požívať súdnu ochranu podľa § 3 ods. 1 OZ, a teda je neplatný podľa ustanovenia § 39 OZ.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu až po náležitom zistení, či sa v posudzovanej veci (ne)jedná o neplatný právny úkon (uznanie dlhu), bolo možné posúdiť odôvodnenosť námietky premlčania vznesenej žalovanou 2/.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa nedostatočným spôsobom vysporiadal aj s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v spore s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

19. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu odvodil od Zmluvy o postúpení pohľadávok č. III/2018 zo dňa 20. 12. 2018 (ďalej aj „Zmluva o postúpení pohľadávky“) uzavretej medzi ním ako postupníkom a Poštovou bankou, a.s., ako postupcom, ktorou boli na žalobcu ako postupníka postúpené pohľadávky, vrátane ich príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov s pohľadávkami spojenými, ako aj práv plynúcich zo zabezpečenia pohľadávok. V zmysle čl. II. bod 1 Zmluvy o postúpení pohľadávky postupca na postupníka ku dňu účinnosti postúpil pohľadávky spolu s príslušenstvom, špecifikované v Prílohe č. 1 a č. 2, a to čo do právneho dôvodu, osôb dlžníkov a výšok pohľadávok, ktorých istina a príslušenstvo boli vyčíslené ku dňu 19. 12. 2018 (č.l. 16 - 19 spisu).

20. Odvolací súd zistil, že žalobca k žalobe nepripojil príslušnú prílohu Zmluvy o postúpení pohľadávky, z ktorej by vyplynulo, že Poštová banka, a.s. postúpila pohľadávku aj voči žalovanej 2/, a to aj s uvedením výšky postúpenej pohľadávky voči žalovanej 2/.

21. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Povinnosťou banky (Poštovej banky, a.s.) pred postúpením pohľadávky bez súhlasu dlžníka bolo písomne vyzvať dlžníka na splatenie peňažného záväzku. Pre platné postúpenie bolo potrebné doručenie takejto výzvy dlžníkovi, omeškanie dlžníka napriek výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to ako zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách (podľa odvolacieho súdu časť druhej vety za bodkočiarkou uvedeného ustanovenia sa vzťahuje len na možnosť banky postúpiť pohľadávku aj napriek jej čiastočnej úhrade v prípade ak omeškanie klienta presiahlo jeden rok, nemá však vplyv na povinnosť banky písomne vyzvať dlžníka na plnenie).

23. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie ohľadom splnenia zákonných v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže v spise sa nenachádza žiadna výzva adresovaná ani doručená žalovanej 2/ v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorej absenciu doručenia žalovaná 2/ namietala v priebehu prvoinštančného konania s tým, že doručenie výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je možné stotožňovať s postupom v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

24. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách na inú osobu (ktorá nie je bankou) je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky

na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 OZ). Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré ako lex specialis požíva prednosť pred všeobecnou právnou úpravou § 524 OZ. Nesplnením tejto rozhodujúcej skutočnosti nemôže dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky.

25. Z uvedených dôvodov preto neostávala odvolaciemu súdu iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanej 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur s príslušenstvom (časť prvého výroku) a v časti závislého výroku o trovách konania týkajúceho sa povinnosti žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania (časť tretieho výroku) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec mu v tomto rozsahu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Súd prvej inštancie je viazaný vyššie uvedenými právnymi názormi odvolacieho súdu a v ďalšom konaní sa vysporiada s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, posúdi (ne) platnosť právneho úkonu - uznania dlhu a taktiež odôvodnenosť námietky premlčania vznesenej žalovanou 2/.

Odvolací súd dodáva, že ak došlo zo strany dodávateľa k využitiu práva na zosplatnenie platne (v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ), premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 103, druhej vety OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo, t.j. ktorá zosplatnenie vyvolala, preto v prípade neplatnosti právneho úkonu - uznania dlhu, súd prvej inštancie zistí, ktorá splátka zosplatnenie vyvolala.

Následne súd prvej inštancie posúdi dôvodnosť žaloby a ustáli opodstatnenosť uplatňovaného nároku žalobcu voči žalovanej 2/.

27. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie náležite zdôvodní tak, aby bolo konkrétne, jednoznačné a zrozumiteľné, teda preskúmateľné, čiže aby spĺňalo zákonné kritéria uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

28. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

29. Odvolaním nenapadnuté výroky rozsudku (časť prvého výroku týkajúca sa povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 5.413,68 Eur s príslušenstvom, druhý výrok, časť výroku o trovách konania ohľadne žalovaného 1/) zostali nedotknuté (§ 367 ods. 2 CSP). Odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade sa jednalo na strane žalovaných 1/, 2/ o solidárny záväzok podľa hmotného práva, avšak podľa § 76 CSP o samostatné spoločenstvo, pretože išlo o samostatné práva a povinnosti a každý zo žalovaných 1/, 2/ konal sám za seba.

30. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinstančný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania ohľadne žalobcu a žalovanej 2/ (§ 396 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie vád neodstráni vady, následkom neodstránenia vád dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné,

d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).